

Ökölbe szorul a bányászkező

A bányászok mindig is kemény emberek voltak. Az ágazat dolgozóit mindig is erős közösség jellemezte, baj esetén különösen nagy volt az összetartás.

Kezdő

újságíróként ért pályám egyik azóta is meghatározó élménye. A soros béremelés, a műszakpótlék kifizetése volt a téma a bányász állománygyűlésen a meszesi kultúrházban. Alig kezdődött el a fórum, amikor a hátsó sorból elindult egy tagbaszakadt bányász, és a vezérigazgatói pulpitushoz érve ököllel elkezdte ütni az asztalt. „Márpedig ki fogják fizetni a pénzünket!” mondta, szinte üvöltve. A vezérigazgatónak pedig, aki utóbb szinte fenyegetően csendesen válaszolt, a szeme sem rebbent. Kemény ember volt mindkettő, ami mindig is jellemezte a bányászokat.

Ez a jelenet villant fel bennem, amikor meghallottam, hogy jogos járandóságaikért – járadékért, szénpénzért

[küzdenek a mecseki bányászok](#)

. Azokért, amiket valamikor megígértek nekik, és amiért ők meg is dolgoztak, és most valakik el akarják venni tőlük.

Nem hiszem, hogy a fenti történet idején meg lehetett volna tenni a bányászokkal, hogy elvegyék tőlük szerzett jussukat. Az ágazat dolgozóit mindig is erős közösség jellemezte, baj esetén legyen az bányabaleset vagy sztrájkkészültség különösen nagy volt az összetartás.

A most tiltakozók zöme már egy másik generáció. Többségük nyugdíjaskorú, idős ember, már csak néhány százan lehetnek innen a hatvanon. A még aktív éveiket taposók közül is sokan küszködnek a bányászévek alatt szerzett betegséggel. Lehet, hogy kevesebben vannak, lehet, hogy megöregedtek, egyvalami azonban biztosan megmaradt bennük. Az összetartás a bajban.

Szóval nem szeretnék annak a jogalkotónak, minisztériumi illetékesnek a helyében lenni, akihez esetleg majd elindul egy bányász a hátsó sorból.

Kaszás Endre jegyzete (Dunántúli Napló)